

Sygn. akt V KK 78/14

POSTANOWIENIE

Dnia 4 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2014 r.
sprawy **M. B.**
skazanego z art. 278 § 1 kk i innych
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 8 listopada 2013 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.
z dnia 18 czerwca 2013 r.,

p o s t a n o w i ł:

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego M. B.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 18 czerwca 2013 r. oskarżony M.B. został uznany za winnego przestępstw wyczerpujących znamiona czynów opisanych w:

- art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. i art. 33 § 2 i 3 k.k. skazany na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych w kwocie po 20 zł;

- art. 53 pkt 3 ustawy z 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie i art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 i 3 k.k. skazany na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych w kwocie po 20 zł;
- art. 53 pkt 5 ustawy – Prawo łowieckie i art. 35 ust. 1 ustawy z 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt i art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 i 3 k.k. skazany na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych w kwocie po 20 zł;
- art. 53 pkt 3 ustawy – Prawo łowieckie i za to na podstawie art. 53 pkt 3 ustawy – Prawo łowieckie i art. 33 § 2 i 3 k.k. skazany na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych w kwocie po 20 zł;
- art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to skazany na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;
- art. 245 k.k. i za to skazany na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. skazanemu w miejsce powyższych kar jednostkowych wymierzono karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby oraz karę łączną grzywny w wymiarze 120 stawek dziennych w kwocie po 20 zł.

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 8 listopada 2013 rpo rozpoznaniu apelacji utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację obrońcy skazanego za oczywiście bezzasadną.

W kasacji od tego wyroku obrońca skazanego wskazał na zaistnienie w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. w postaci nienależytej obsady sądu wynikającej z rozstrzygnięcia sprawy przez sędziego, który nie posiadał ku temu stosownego umocowania pochodzącego bezpośrednio od Ministra Sprawiedliwości.

Wskazując na powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Oczywiście bezpodstawny jest podnoszony w kasacji zarzut wskazujący na zaistnienie w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci nienależytej obsady sądu. *Nota bene* skarżący formułuje go wadliwie, przywołując art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., który stanowi odrębną bezwzględną przyczynę odwoławczą wynikającą z udziału w wydawaniu orzeczenia osoby nieuprawnionej lub niezdolnej do orzekania, bądź podlegającej wyłączeniu na podstawie art. 40 k.p.k. Jedynie na marginesie wypada zauważyć, że takie naruszenie nie miało w sprawie miejsca.

Skarżący uzasadniając zarzut kasacji powołał się na stanowisko wyrażone w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z 17 lipca 2013 r., III CZP 46/13. Należy jednak wskazać, że Sąd Najwyższy w dniu 28 stycznia 2014 r. (BSA-I-4110-4/13) w pełnym składzie podjął uchwałę, w której co prawda podtrzymał dotychczasowe stanowisko, iż w wydaniu decyzji o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe na podstawie art. 75 § 3 w związku z art. 75 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych Minister Sprawiedliwości nie może być zastąpiony przez sekretarza ani podsekretarza stanu, lecz równocześnie zaznaczył, iż wykładnia dokonana w uchwale wiąże od chwili jej podjęcia. Oznacza to, że decyzje o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe wydane w zastępstwie Ministra Sprawiedliwości przez Sekretarza lub Podsekretarza Stanu przed datą podjęcia przywołanej uchwały, nie podlegają zakwestionowaniu. Nie wpływają zatem na umocowanie sędziego do orzekania w sądzie, do którego taką decyzją został przeniesiony. Wynika stąd, że o zaistnieniu bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci nienależytej obsady sądu (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.), czy też w postaci udziału w orzekaniu osoby nieuprawnionej (art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k.), w niniejszej sprawie nie może być mowy. Decyzja o przeniesieniu na inne miejsce służbowe sędziego, który wydał w sprawie wyrok skazujący, została bowiem wydana przed podjęciem wymienionej uchwały (BSA-I-4110-4/13).

W tym stanie rzeczy kasacja obrońcy skazanego, jako oczywiście bezzasadna, podlegała oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.